

Posudek bakalářské diplomové práce

---

autorka_Klára Ambrúzová

název_Záznamy

ateliér_Ateliér Malba III, vedoucí ateliéru doc. MgA. Petr Kvíčala

oponent práce_Mgr. Jan Zálešák Ph.D.

Zaznamenávání je zvláštní proces. Na jednu stranu čas zadržuje, brání mu odejít, prodlužuje minulé okamžiky, nebo je alespoň opět v čase přivolává. Postupný sled záznamů, deník, jako by ale čas anuloval, nebo ho vydal na pospas bezčasí. Klára Ambrúzová nepíše deníky, kde by každý záznam začínal datem a hodinou. S každou další stránkou, další linkou, se vrací do anulovaného času, který se blíží času snu. Přitom by myslím nebylo na místě uvažovat o způsobu jejího zaznamenávání jako o „snové práci“ (ve freudovském smyslu) odkrývající hluboké vrstvy podvědomí. Je to spíše denní snění, které si jen nevybralo jednoznačný směr.

Deníkové kresby nás přivádí do identického (ne)prostoru. Slovo identita odkazuje původně k opakování, opakovanému setkání... Identický prostor v Klářiných záznamech není určen místem, ale jednotlivými, opakovaně přítomnými prvky. Nahá dívka, plyšová hračka, hranatá sklenice, střevíce... pokaždé trochu jiné, ale přece stále ty stejné. V skicáku–Deníku putujeme na každé další stránce o kousek dál v příběhu, který neexistuje, a v prostoru, který není. Potud je vše jasné.

Klára se rozhodla z Deníku vystoupit a přejít k větším formátům. U těch se ale postupné plynutí dané rytmem otáčení listů ztrácí. Čtyři plátna, která jsem viděl, ukázala dvě možnosti. V diptychu, který měl od počátku evokovat rozevřené strany sešitu, se objevuje řada prvků známých z Deníku. Tady ale vedle sebe neleží stejně klidně a přirozeně. Jsou tlačeny k sobě, nebo naopak odpuzovány utíkají do rohů. Je to myslím proto, že každý si sebou nese kousek prostoru, který v Deníku původně vidět nebyl. Proto se taky vzpírají být vsazeny do jednoho kompozičního schématu, do jedné „místnosti“.

Dvě další plátna, která už vnikala samostatně, jsou radikálně odhmotněná. Dominuje jim bílá barva podkladu, prvků je méně, pozornost na sebe poutají izolované barevné plochy, jednou stříbrné zrcátko, podruhé zelená skvrna levitující v horní části obrazu. Tato plátna vznikala evidentně s větší lehkostí. Tím, že nejsou vázána kompozičně k sobě a fakticky se vzdávají zobrazování prostoru, komunikují myslím lépe s původními deníkovými kresbami.

V komentáři své bakalářské práce Klára Ambrúzová předjímá různé výtky, které by se mohly snést na její hlavu, sama odhaluje pochyby a rozpory, které v sobě její práce skrývá. „Hodně úsilí a podivný výsledek“, tak shrnuje svůj komentář. Snad až příliš úsilí, které jde vidět především na zmíněném diptychu a které zvláště kontrastuje s efemérností zobrazovaného světa. Oceňuji ale Klářino rozhodnutí posunout se k většímu formátu. Jestliže je Deník jedním pólem zaznamenávání, pak palimpsest je druhým. Plátna v sobě nesou paměť všech nanesených a odstraněných vrstev. „Vyprávění“ (zaznamenávání) tady čas nezadržuje, ale zasouvá jej do hlubší vrstvy obrazu – a paměti. Na plátnech tak Klára možná paradoxně obrací postup deníků – to, co se v nich prostřednictvím kresby ukazovalo, tady zase postupně mizí. A co zůstává, jsou pouze jakési chiméry, odlesky. Bylo by ale možné je zachytit nějak jinak? Asi ne.

Bakalářskou práci **doporučuji k obhajobě** a doporučuji hodnocení **B**.

V Brně, 4. června 2009

